

Arrest

nr. 250 914 van 12 maart 2021
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat G. JORDENS
de Wynantsstraat 23
1000 Brussel

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 21 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 17 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 februari 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat L. LAHAYE, loco advocaat G. JORDENS, en van attaché B. DESMET, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 11 april 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 4 september 2020.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 17 september 2020 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“A. *Feitenrelaas*

U, M.L.V.R.(...), verklaarde de Colombiaanse nationaliteit te bezitten. U werd geboren op 3 december 1981 in Cali, departement Valle del Cauca, Colombia. U groeide op bij uw moeder en grootmoeder in

Cali en voltooide er uw middelbare studies. Vervolgens ging u initieel enkele maanden aan de slag als campagneleider voor een lokale politicus. U werkte tevens op het gemeentesecretariaat in Cali en leidde nadien wederom gedurende een aantal maanden een politieke campagne, ditmaal voor [M.O.]. Sinds 2010 was u nooit meer officieel aan het werk, maar voerde u hier en daar wat klusjes uit voor kennissen. U bleef steeds wonen in het ouderlijk huis in Cali, en kon rekenen op financiële ondersteuning van uw ouders.

Eind jaren negentig van de voorbije eeuw, werd u het slachtoffer van fysieke agressie na een voetbalpartij. U liep enkele verwondingen op. Nadien zag u de daders nog terug, maar kwam het nooit meer tot een confrontatie.

In maart 2017 kwam het tot een confrontatie met enkele van uw burens in Cali. De muziek van uw buurvrouw stond behoorlijk luid, hetgeen uw grootmoeder zenuwachtig maakte. U benaderde uw buurvrouw en vroeg haar om het volume van haar geluidsinstallatie lager te zetten, waarop de situatie ietwat uit de hand liep. Uw buurvrouw begon u te krabben in uw gezicht en haar zoon bracht uw moeder ten val. U reageerde vervolgens door de zoon van uw buurvrouw omver te duwen. Jullie gingen daarna opnieuw naar binnen in jullie woning, maar wanneer jullie de deur opnieuw openden, stond de vader van uw buurvrouw plots voor uw deur. Haar vader, E.L.M.(...), stond gekend als een crimineel die zich inliet in het georganiseerde bendeleven. Sindsdien werd u meermaals bedreigd door de vader van die buurvrouw en zijn criminele kompanen. Zo reden zij geregeld met motors rond uw woning, hetgeen bedoeld was om u te intimideren. U kreeg tevens dreigbrieven onder de deur geschoven en u kreeg op straat bijna telkens te maken met verbale en fysieke agressie. Een twintigtal dagen voor uw vertrek uit Colombia werden er voor uw huis schoten gelost waarbij uw woning beschadigd raakte.

Op 6 juni 2017 verliet u Colombia en reisde u met het vliegtuig via Madrid naar België. U landde in Brussel op 7 juni 2017. Vervolgens deed u op 8 april 2019 een verzoek tot internationale bescherming in België.

Bij terugkeer naar Colombia vreest u te zullen worden gedood door de personen die u eerder reeds hadden bedreigd en geïntimideerd naar aanleiding van het geschil rond het volume van de geluidsinstallatie.

Ter ondersteuning van uw verzoek legde u de volgende documenten neer: uw paspoort, een aangifte bij La Fiscalía d.d. 25/10/2016, een aanvraag bij La Fiscalía voor beschermingsmaatregelen d.d. 25/10/2016, een document vanwege La Fiscalía betreffende een verzoeningszitting d.d. 3/11/2016, een gecertificeerd aerogram vanwege La Fiscalía d.d. 8/7/2003, een telex vanwege La Fiscalía d.d. 4/2/2003, een gecertificeerd aerogram vanwege La Fiscalía d.d. 6/5/2003, een document betreffende het verlies van uw identiteitskaart d.d. 21/5/2008, een document vanwege het Instituto Nacional de Medicina Legal y Ciencias Forenses d.d. 29/5/2003, een document vanwege het San Juan de Dios ziekenhuis te Cali d.d. 3/3/2002, een document vanwege La Fiscalía gericht aan het San Juan de Dios ziekenhuis te Cali d.d. 21/5/2002, een aangifte bij La Fiscalía d.d. 2/3/2002, een brief die u richtte aan ene L.H.L.P.(...) d.d. 2/3/2003.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na het persoonlijk onderhoud door het Commissariaat-generaal (CGVS) wordt vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent om uw vrees voor vervolging, in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel risico op het lijden van ernstige schade, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, aannemelijk te maken.

Uit het persoonlijk onderhoud op het CGVS komt concreet naar voren dat u vreest gedood te worden door de vader van uw voormalige buurvrouw, E.(...), met wiens dochter u een ruzie had over het hoge

volume van haar muziekinstallatie (CGVS, p. 18-19, p. 23, p. 26). Daarbij schetst u in uw verklaringen het beeld dat E.(...) zou behoren tot een criminele bende. Er dient echter te worden vastgesteld dat het CGVS op geen enkele manier geloof kan hechten aan uw verklaringen omtrent voorgewende gevolgen die het bewuste geluidsincident met zich mee zouden hebben gebracht, namelijk de vermeende bedreigingen en intimidaties, gelet op de algehele onaannemelijkheid en de vele tegenstrijdigheden waardoor uw relaas wordt gekenmerkt. Bovendien kan worden vastgesteld dat het door u gestelde gedrag na het verlaten van uw land van herkomst allerminst verenigbaar is met de door u voorgehouden vrees.

Zo dient het CGVS om te beginnen aan te stippen dat de ernst van uw vrees onherroepelijk ondermijnd wordt door de vaststelling dat u na uw aankomst in België nog een kleine twee jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen en dat u voor deze laattijdigheid allerminst een afdoende verklaring kan bieden. U arriveerde in België op 7 juni 2017 en diende voor het eerst een asielaanvraag in op 8 april 2019. Dat u pas zo laat na aankomst in Europa een verzoek om internationale bescherming indiende, zonder hiervoor een aannemelijke verklaring te hebben, is een ernstige tegenindicatie voor uw nood aan internationale bescherming. Immers zou men verwachten dat, mocht u daadwerkelijk nood hebben aan internationale bescherming op het moment dat u Colombia verlaat, u deze zoekt en vraagt zodra dit mogelijk is. Wanneer u tijdens het persoonlijk onderhoud gevraagd wordt naar een verklaring voor deze aanzienlijke laattijdigheid, beweert u dat u in wezen niet wist hoe u de asielpcedure kon opstarten (CGVS, p. 13-14), hetgeen bezwaarlijk als afdoende verschoningsgrond kan worden aanvaard en dan ook geen afbreuk doet aan voorgaande overwegingen. Van iemand die een gegronde vrees koestert kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich informeert over de asielpcedure. Bovendien blijkt uit uw verklaringen dat u eigenlijk een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend met het doel om een legale werkvergunning te kunnen bemachtigen, hetgeen u meer stabiliteit zou bieden (CGVS, p. 13-14). Dit laat het CGVS toe met grote waarschijnlijkheid te vermoeden dat er andere motieven hebben meegespeeld voor uw vertrek uit Colombia, en dat het zoeken van internationale bescherming in wezen geen prioriteit voor u bleek te zijn. Het hoeft geen verder betoog dat de hierboven genoemde elementen onvermijdelijk de ernst en geloofwaardigheid van uw vrees onderuithalen.

Bovendien blijken uit uw opeenvolgende verklaringen een aantal fundamentele tegenstrijdigheden die de geloofwaardigheid van uw asielaanvraag ernstig verder ondermijnen. U blijkt tijdens het persoonlijk onderhoud niet bij machte om een coherent beeld te schetsen van uw asielmotieven en kan hiervoor geen afdoende verklaring bieden. Zo mag het vooreerst verbazen dat u wezenlijk niet kan zeggen wanneer de confrontatie met uw buurvrouw zich juist heeft afgespeeld. De documenten die u voorlegt, een aangifte bij La Fiscalía, een bijhorend verzoek om beschermingsmaatregelen en een document getuigende van een verzoeningszitting tussen uzelf en de tegenpartij, dateren respectievelijk van 25 oktober 2016 en 3 november 2016 (zie documenten 2, 3 & 4 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Tegenover het Colombiaanse parket verklaarde u dat de ruzie omwille van het volume van de muziekinstallatie zou hebben plaatsgevonden op 22 oktober 2016. Tijdens het persoonlijk onderhoud kadert u desbetreffende gebeurtenis, die nochtans het beginpunt van al uw problemen zou gevormd hebben, echter in een heel andere tijdsperiode. Aanvankelijk geeft u aan dat u rond 15 maart 2017 een eerste aangifte zou gedaan hebben bij La Fiscalía, en dat de feiten zich een tweetal maanden daarvoor zouden hebben afgespeeld (CGVS, p. 15). Vervolgens verklaart u dat de bewuste confrontatie met de buurvrouw zich zou hebben voorgedaan in maart 2017, in een periode die u een tweetal maanden voor uw vertrek uit Colombia kadert (CGVS, p. 20). U zou dan daarna pas een eerste aangifte hebben gedaan bij La Fiscalía, nadat de verzoeningszitting reeds zou hebben plaatsgevonden en u de schadevergoeding betaald zou hebben (CGVS, p. 23). Het mag enigszins verbazen dat u niet kan weergeven wanneer uw problemen net zouden begonnen zijn en dat u daarenboven niet in staat blijkt te zijn om de documenten die u neerlegt juist te kaderen, noch een correct beeld te schetsen van de inhoud van deze documenten (CGVS, p. 15-16). Het CGVS kan bijgevolg ernstige twijfels plaatsen bij de ernst van het bewuste incident. Het CGVS benadrukt nogmaals dat u verklaarde dat de feiten die zich afspeelden, en de aangifte die u deed bij La Fiscalía, gebeurden in de paar maanden voorafgaand aan uw vertrek uit Colombia op 6 juni 2017 (CGVS, p.15). Uw paspoort werd inderdaad afgeleverd in mei 2017 en uit de stempel in uw paspoort blijkt dat u in Madrid arriveerde op 7 juni 2017. Het is dan ook zeer duidelijk dat uw verklaringen niet in overeenstemming zijn met de bewijsstukken die u neerlegt, en die diezelfde feiten dienen te ondersteunen, aangezien deze documenten dateren van het najaar van 2016. Dat de feiten zich afgespeeld hebben in de paar maanden voorafgaand aan uw vertrek wordt dus tegengesproken door de bewijsstukken die u neerlegt en ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De oorspronkelijke confrontatie aan sich die u beschrijft is van interpersoonlijke aard en onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de

zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Uw verdere verklaringen, namelijk dat u ten gevolge van de desbetreffende confrontatie met de buurvrouw meerdere malen zou zijn bedreigd, geïntimideerd en aangevallen waardoor u tot op heden een vrees voor vervolging dient te koesteren (CGVS, p. 19), kan het CGVS op geen enkele manier als geloofwaardig bestempelen. Zo raken onder andere uw verklaringen met betrekking tot de vermeende schietpartij voor uw huis, een zogenaamde verregaande intimidatie waarbij uw woning beschadigd geraakte, in wezen kant noch wal. Initieel verklaart u dat de zogenaamde schietpartij zou hebben plaatsgevonden twintig dagen na de confrontatie over de luide muziek (CGVS, p. 20). Vervolgens geeft u aan dat deze gebeurtenis zou dateren van twintig dagen voor uw vertrek uit Colombia en dat u zich op dat moment samen met uw moeder en grootmoeder in het huis zou hebben bevonden (CGVS, p. 21). Eerder verklaarde u echter duidelijk dat u op dat ogenblik alleen was en dat uw moeder toen in Miami zou verbleven hebben (CGVS, p. 20). Deze verklaring strookt dan weer allerminst met wat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf, namelijk dat uw moeder in augustus 2016 een drietal maanden naar Miami zou zijn gegaan (CGVS, p. 11). Daaropvolgend kadert u de schietpartij in maart 2017 (CGVS, p. 21) om quasi aansluitend de aanslag op uw huis plotsklaps in de maand juni 2017 te situeren, aangezien uw moeder een paar dagen later naar Miami zou zijn vertrokken (CGVS, p. 21). Meteen daarna past u uw verklaringen weer aan en stelt u vastberaden dat de schietpartij zich eind maart 2017 zou hebben voorgedaan (CGVS, p. 21). Het hoeft weinig betoog dat dergelijke incoherente verklaringen ernstige afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u gestelde schietpartij. Ook wat betreft de vermeende dreigbrieven en pamfletten die u zouden hebben bereikt (CGVS, p. 22-23), kan het CGVS stellen dat het deze geenszins geloofwaardig kan achten. U kan geen enkele vorm van bewijsmateriaal voorleggen die deze beweringen kunnen onderschrijven, naar eigen zeggen omdat u de pamfletten zou hebben neergelegd bij La Fiscalia toen u aangifte ging doen (CGVS, p. 22). Dat u er nooit zou hebben aan gedacht om een kopie te nemen of foto's te maken kan reeds enigszins merkwaardig bevonden worden. Uw verklaringen, namelijk dat u bij La Fiscalia hiervan melding zou gemaakt hebben in een aangifte, die u tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet aanduidt als zijnde document 2 in de groene farde van het administratief dossier (CGVS, p. 23), houden geen steek. In de desbetreffende aangifte maakt u immers nergens melding van bijkomende bedreigingen die u onder voorgenoemde vorm zouden hebben bereikt. Uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud vertonen een onaanvaardbaar gebrek aan coherentie, geloofwaardigheid en plausibiliteit, hetgeen het CGVS toelaat te besluiten dat de gebeurtenissen zoals u ze wenst voor te stellen, in werkelijkheid nooit hebben plaatsgevonden.

Daarenboven kan worden opgemerkt dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS eveneens meerdere tegenstrijdige verklaringen aflegt ten opzichte van uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie Vragenlijst CGVS, vraag 5), waardoor uw geloofwaardigheid wederom verder op de helling kwam te staan. Om te beginnen gaf u bij de DVZ wederom een andere tijdskadering van de feiten. U stelde bij de DVZ tevens duidelijk dat de bende waarvoor E.(...) actief zou zijn, geen naam heeft. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u echter onomwonden dat de naam van de bende Los Machos zou zijn (CGVS, p. 24). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid, namelijk dat u ten tijde van de DVZ te bang zou geweest zijn om namen te noemen (CGVS, p. 25), kan onmogelijk als afdoende beschouwd worden. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij vertrouwen stelt in de asielinstanties, bovendien bevond u zich toen reeds meer dan twee jaar in België. Daarnaast werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals gevraagd naar uw verblijfsadressen en stelde u ronduit dat u steeds op hetzelfde adres, bij uw moeder in Cali, hebt verbleven (CGVS, p. 5-6). Deze beweringen komen echter wederom niet overeen met wat u eerder bij de DVZ zei, namelijk dat u voor uw vertrek zes maanden zou verbleven hebben bij een vriend in de wijk El Bosque. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid geeft u aan dat u nooit echt verbleven zou hebben bij desbetreffende vriend en het louter ging om enkele logeerpartijen, alsook dat u dacht dat het niet belangrijk zou zijn om te vermelden (CGVS, 25). Wederom kan deze verklaring niet overtuigen. U haalt vervolgens aan dat u op de DVZ slechts een samenvatting kon geven en u uw relaas kort moest houden (CGVS, p. 26), hetgeen geen verklaring kan bieden voor deze tegenstrijdigheden in uw verklaringen, die immers betrekking hebben op de concrete aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst en dus op de grondslag van uw vrees. In de mate dat u tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat u in het algemeen niet in staat bent om data te kunnen onthouden en dat u behoorlijk wat heeft meegemaakt waardoor dit verder belemmerend zou werken (CGVS, p. 13, 26), merkt het CGVS op dat deze verklaringen niet als afdoende verschoningsgrond kunnen worden aanvaard. Dat u er niet in slaagde op een coherente en geloofwaardige wijze uw asielmotieven uiteen te zetten lijkt er eerder op te wijzen dat u verstrikt raakte in uw eigen leugens dan dat het te wijten viel aan

geheugenproblemen. U kan uw vermeende geheugenproblemen ook op geen enkele manier staven, u brengt geen objectief vastgesteld bewijsmateriaal aan (CGVS, p. 13). Er kan bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat u een coherent relaas van uw vermeende problemen kan aanbrengen, in casu quod non. Dit alles laat toe te besluiten dat uw verklaringen in wezen op geen enkele manier als geloofwaardig kunnen beschouwd worden.

Wat er ook van zij, het lijkt volstrekt onaannemelijk dat men u omwille van een onbeduidend gangbaar conflict na al die jaren nog problemen zou willen bezorgen, ook al was de tegenpartij dan op haar tenen getrapt. Uw verklaringen, namelijk dat de vader van uw buurvrouw zou behoren tot een georganiseerde misdaadbende (CGVS, p. 19, p. 23), blijven slechts blote beweringen. Wanneer u gevraagd wordt hoe u zou weten dat de man werkelijk geassocieerd zou zijn met een bende, geraakt u niet verder dan enkele algemene verklaringen, namelijk dat u het simpelweg altijd al geweten zou hebben (CGVS, p. 24), hetgeen moeilijk kan overtuigen. Dat uw vrienden u tot op heden nog steeds zouden waarschuwen dat deze mensen in Colombia nog steeds naar u op zoek zouden zijn (CGVS, p. 25), lijkt tevens een gepostuleerde verklaring die u op geen enkele manier kan staven, noch enigszins aannemelijk kan maken. Tevens kan worden opgemerkt dat uw moeder momenteel nog steeds op hetzelfde adres in Cali woont en dat het goed gaat met haar (CGVS, p. 5, p. 9, p. 11-12). Indien men u werkelijk had willen treffen, hetgeen het CGVS allerminst geloofwaardig acht (zie supra), kadert het niet in een logisch geheel dat uw moeder al die jaren eenvoudigweg haar leven kon leiden op het adres in kwestie, waar alles zich zou hebben afgespeeld. Echter, gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van uw asielrelaas, en de algemene ongeloofwaardigheid van uw relaas, kan er geen enkel geloof meer worden gehecht aan de door u aangehaalde problemen in uw land van herkomst.

Volledigheidshalve kan worden toegevoegd dat het andere probleem dat u tijdens het persoonlijk onderhoud wenste te vermelden, een fysieke confrontatie na een voetbalspel (CGVS, p. 27), onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd. Uit uw verklaringen blijkt namelijk dat het hier om een éénmalig feit ging, waarvan de gevolgen voor uw persoon beperkt te noemen zijn. Bij deze vechtpartij met E.(...) en R.(...), die reeds dateert van een twintigtal jaar geleden, liep u enkele verwondingen op (CGVS, p. 27). U geeft echter te kennen dat u desbetreffende personen nadien nog zag, maar dat er zich op geen enkele manier nog verdere problemen hebben afgespeeld omwille van de confrontatie. U kan met andere woorden hoegenaamd niet aannemelijk maken dat u ingevolge deze gebeurtenissen op heden nog enige vrees voor vervolging zou dienen te koesteren.

Omwille van de hierboven opgesomde redenen, meent het CGVS dat u niet kunt aantonen dat er op dit ogenblik, wat u betreft, een actuele en gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of reëel risico op ernstige schade in zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming, bestaat.

Uit dit alles blijkt dat het CGVS u niet kan erkennen als vluchteling in de zin van de Vluchtelingenconventie. Evenmin zijn er redenen om u de status van subsidiaire bescherming toe te kennen op basis van art. 48/4, §2, b van de Vreemdelingenwet. U heeft gezien bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk gemaakt dat er in uw hoofde een reëel risico bestaat op ernstige schade in het geval u zou terugkeren naar Colombia.

De door u neergelegde bewijsstukken zijn niet bij machte een ander zicht op de bovenstaande appreciatie te werpen. Wat uw identiteitsdocument betreft, u legt uw paspoort neer, merkt het CGVS vooreerst op dat het uw identiteit in wezen niet betwist. De documenten vanwege La Fiscalía die gelinkt zijn aan het gevecht waarin u verwickeld geraakte na een voetbalpartij, een gecertificeerd aerogram vanwege La Fiscalía d.d. 8/7/2003, een telex vanwege La Fiscalía d.d. 4/2/2003, een gecertificeerd aerogram vanwege La Fiscalía d.d. 6/5/2003, een document betreffende het verlies van uw identiteitskaart d.d. 21/5/2008, een document vanwege het Instituto Nacional de Medicina Legal y Ciencias Forenses d.d. 29/5/2003, een document vanwege het San Juan de Dios ziekenhuis te Cali d.d. 3/3/2002, een document vanwege La Fiscalía gericht aan het San Juan de Dios ziekenhuis te Cali d.d. 21/5/2002, een aangifte bij La Fiscalía d.d. 2/3/2002, een brief die u richtte aan ene Luis Horacio Lopez Patino d.d. 10/3/2003, leveren geen toegevoegde waarde. Zoals hierboven reeds beschreven, kan er ten gevolge van dit eenmalige incident op geen enkele manier nog een vrees in uw hoofde worden vastgesteld. Bovendien kan worden opgemerkt dat u de desbetreffende feiten situeert eind de jaren negentig van de voorbije eeuw (CGVS, p. 27), een tijdskadering die niet overeenstemt met de

voorgelegde documenten. Wat betreft de documenten vanwege La Fiscalia die betrekking hebben op het conflict met de buurvrouw, de aangifte bij La Fiscalia d.d. 26/10/2016, de aanvraag bij La Fiscalia voor beschermingsmaatregelen d.d. 26/10/2016, het document vanwege La Fiscalia betreffende een verzoeningszitting d.d. 3/11/2016, verwijst het CGVS naar bovenstaande motivering. U bent er niet in geslaagd aannemelijk te maken dat u ten gevolge van de desbetreffende ruzie een vrees voor vervolging dient te koesteren, de feiten die u aan de ruzie breidt kunnen namelijk op geen enkele manier als geloofwaardig bestempeld worden.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebellengroeperingen (FARC en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Op 7 februari 2017 gingen de vredesonderhandelingen tussen de Colombiaanse overheid en de tweede grootste rebellengroepering, het ELN van start. Het intern gewapend conflict met het ELN bleef onder de huidige president Duque evenwel voortduren. Confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen vinden nog steeds plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn.

Zowel uit de UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum Seekers from Colombia van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 13 november 2019, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_veiligheidssituatie_colombia_20191113.pdf en de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 27 juli 2020, beschikbaar op https://cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie_20200727.pdf blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Chocó, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij

burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Nariño. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Nariño, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 48/3 tot 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 3 en 13 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), van artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht, en van het redelijkheidsbeginsel.

Na een korte toelichting omtrent een aantal van voormelde rechtsregels en -beginselen, tracht verzoeker de weigeringsmotieven omtrent de vluchtelingenstatus te weerleggen.

Verzoeker gaat evenmin akkoord met de analyse van verwerende partij omtrent de veiligheidssituatie in Colombia. Hij citeert uit landeninformatie en haalt rechtspraak aan van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen en van het Europees Hof van Justitie. Hij is de menging toegedaan dat het gewelddadig klimaat in Colombia, en meer in het bijzonder in Cali, moet worden beschouwd als een gewapend conflict.

Verzoeker voegt geen stukken toe ter ondersteuning van het verzoekschrift.

3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 en artikel 48/4, a) en b) van de Vreemdelingenwet

3.1. Verzoeker vreest dat hij bij terugkeer naar Colombia zal worden gedood door de personen die hem eerder reeds zouden hebben bedreigd en geïntimideerd naar aanleiding van een geschil met zijn buurvrouw en haar vader omtrent het volume van een geluidsinstallatie.

3.2. Verzoeker heeft in het kader van zijn beschermingsverzoek verschillende documenten voorgelegd (AD CGVS, map met landeninformatie). Hierover kunnen volgende bemerkingen worden gemaakt.

Met betrekking tot zijn paspoort, stelt de commissaris-generaal terecht dat dit louter zijn identiteit staft, een element dat hier op zich niet wordt betwist.

De documenten vanwege La Fiscalia die zijn gelinkt aan het gevecht waarin verzoeker verwickeld geraakte na een voetbalpartij, met name een gecertificeerd aerogram vanwege La Fiscalia van 8 juli 2003, een telex vanwege La Fiscalia van 4 februari 2003, een gecertificeerd aerogram vanwege La Fiscalia van 6 mei 2003, een document vanwege het Instituto Nacional de Medicina Legal y Ciencias Forenses van 29 mei 2003, een document vanwege het San Juan de Dios ziekenhuis te Cali van 3 maart 2002, een document vanwege La Fiscalia gericht aan het San Juan de Dios ziekenhuis te Cali van 21 mei 2002, een aangifte bij La Fiscalia van 2 maart 2002 en een brief die hij richtte aan ene L.H.L.P. van 10 maart 2003, tonen aan dat verzoeker bijna twintig jaar geleden het slachtoffer werd van fysieke agressie na een voetbalpartij. Deze feiten houden evenwel geen verband met zijn thans voorgehouden vrees te worden gedood door de vader van zijn buurvrouw en zijn criminele kompanen.

Het document betreffende het verlies van zijn identiteitskaart van 21 mei 2008, toont enkel het verlies aan van dit document, niets meer en niets minder.

Voor wat betreft de documenten vanwege La Fiscalia die betrekking hebben op het conflict met de buurvrouw, met name de aangifte bij La Fiscalia van 26 oktober 2016, de aanvraag bij La Fiscalia voor beschermingsmaatregelen van dezelfde datum en het document vanwege La Fiscalia betreffende een verzoeningszitting van 3 november 2016, stelt de Raad vast dat deze hoogstens de desbetreffende ruzie aantonen tussen verzoeker en zijn buurvrouw. Uit deze documenten kan evenwel geen enkele informatie worden afgeleid met betrekking tot de voorgehouden bedreigingen door de vader van deze buurvrouw, die zou behoren tot een georganiseerde misdadende, ten gevolge van deze ruzie. Uit wat volgt, zal bovendien blijken dat verzoekers verklaringen niet in overeenstemming zijn met deze bewijsstukken.

Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat deze stukken wegens hun inhoud in deze stand van zaken op zich niet volstaan om zijn vrees voor vervolging aannemelijk te maken. Bijgevolg moet worden nagegaan of de verklaringen van verzoeker voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd.

3.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal dat verzoeker hier niet in slaagt.

Vooreerst stelt de Raad vast dat de fysieke confrontatie die verzoeker heeft meegemaakt na een voetbalspel, onvoldoende zwaarwichtig is om als vervolging of als ernstige schade te worden beschouwd. Uit zijn verklaringen blijkt namelijk dat het hier om een eenmalig feit ging, waarvan de

gevolgen voor zijn hem beperkt waren; verzoeker liep slechts enkele verwondingen op (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 4 september 2020, p. 27). Bovendien dateert deze vechtpartij met E. en R. van bijna twintig jaar geleden en hebben er zich sedertdien op geen enkele manier nog verdere problemen afgespeeld omwille van deze confrontatie. Verzoeker maakt dan ook geen actuele vervolgingsvrees aannemelijk omwille van deze gebeurtenissen.

Wat betreft de vrees van verzoeker dat hij zal worden gedood door de personen die hem eerder reeds hadden bedreigd en geïntimideerd naar aanleiding van een geschil rond het volume van de geluidsinstallatie, wijst de Raad op wat volgt.

Na lezing van de gegevens in het administratief dossier, stelt de Raad in navolging van de commissaris-generaal tal van fundamentele tegenstrijdigheden vast in verzoekers verklaringen. De commissaris-generaal motiveert terdege:

“U blijkt tijdens het persoonlijk onderhoud niet bij machte om een coherent beeld te schetsen van uw asielmotieven en kan hiervoor geen afdoende verklaring bieden. Zo mag het vooreerst verbazen dat u wezenlijk niet kan zeggen wanneer de confrontatie met uw buurvrouw zich juist heeft afgespeeld. De documenten die u voorlegt, een aangifte bij La Fiscalia, een bijhorend verzoek om beschermingsmaatregelen en een document getuigende van een verzoeningszitting tussen uzelf en de tegenpartij, dateren respectievelijk van 25 oktober 2016 en 3 november 2016 (zie documenten 2, 3 & 4 en bijhorende vertaling in de groene farde van het administratief dossier). Tegenover het Colombiaanse parket verklaarde u dat de ruzie omwille van het volume van de muziekinstallatie zou hebben plaatsgevonden op 22 oktober 2016. Tijdens het persoonlijk onderhoud kadert u desbetreffende gebeurtenis, die nochtans het beginpunt van al uw problemen zou gevormd hebben, echter in een heel andere tijdsperiode. Aanvankelijk geeft u aan dat u rond 15 maart 2017 een eerste aangifte zou gedaan hebben bij La Fiscalia, en dat de feiten zich een tweetal maanden daarvoor zouden hebben afgespeeld (CGVS, p. 15). Vervolgens verklaart u dat de bewuste confrontatie met de buurvrouw zich zou hebben voorgedaan in maart 2017, in een periode die u een tweetal maanden voor uw vertrek uit Colombia kadert (CGVS, p. 20). U zou dan daarna pas een eerste aangifte hebben gedaan bij La Fiscalia, nadat de verzoeningszitting reeds zou hebben plaatsgevonden en u de schadevergoeding betaald zou hebben (CGVS, p. 23). Het mag enigszins verbazen dat u niet kan weergeven wanneer uw problemen net zouden begonnen zijn en dat u daarenboven niet in staat blijkt te zijn om de documenten die u neerlegt juist te kaderen, noch een correct beeld te schetsen van de inhoud van deze documenten (CGVS, p. 15-16). Het CGVS kan bijgevolg ernstige twijfels plaatsen bij de ernst van het bewuste incident. Het CGVS benadrukt nogmaals dat u verklaarde dat de feiten die zich afspeelden, en de aangifte die u deed bij La Fiscalia, gebeurden in de paar maanden voorafgaand aan uw vertrek uit Colombia op 6 juni 2017 (CGVS, p.15). Uw paspoort werd inderdaad afgeleverd in mei 2017 en uit de stempel in uw paspoort blijkt dat u in Madrid arriveerde op 7 juni 2017. Het is dan ook zeer duidelijk dat uw verklaringen niet in overeenstemming zijn met de bewijsstukken die u neerlegt, en die diezelfde feiten dienen te ondersteunen, aangezien deze documenten dateren van het najaar van 2016. Dat de feiten zich afgespeeld hebben in de paar maanden voorafgaand aan uw vertrek wordt dus tegengesproken door de bewijsstukken die u neerlegt en ondermijnt bijkomend de geloofwaardigheid van uw verklaringen. De oorspronkelijke confrontatie an sich die u beschrijft is van interpersoonlijke aard en onvoldoende zwaarwichtig om als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bedoeld in de definitie van subsidiaire bescherming te worden beschouwd.

Uw verdere verklaringen, namelijk dat u ten gevolge van de desbetreffende confrontatie met de buurvrouw meerdere malen zou zijn bedreigd, geïntimideerd en aangevallen waardoor u tot op heden een vrees voor vervolging dient te koesteren (CGVS, p. 19), kan het CGVS op geen enkele manier als geloofwaardig bestempelen. Zo raken onder andere uw verklaringen met betrekking tot de vermeende schietpartij voor uw huis, een zogenaamde verregaande intimidatie waarbij uw woning beschadigd geraakte, in wezen kant noch wal. Initieel verklaart u dat de zogenaamde schietpartij zou hebben plaatsgevonden twintig dagen na de confrontatie over de luide muziek (CGVS, p. 20). Vervolgens geeft u aan dat deze gebeurtenis zou dateren van twintig dagen voor uw vertrek uit Colombia en dat u zich op dat moment samen met uw moeder en grootmoeder in het huis zou hebben bevonden (CGVS, p. 21). Eerder verklaarde u echter duidelijk dat u op dat ogenblik alleen was en dat uw moeder toen in Miami zou verbleven hebben (CGVS, p. 20). Deze verklaring strookt dan weer allerminst met wat u eerder tijdens het persoonlijk onderhoud aangaf, namelijk dat uw moeder in augustus 2016 een drietal maanden naar Miami zou zijn gegaan (CGVS, p. 11). Daaropvolgend kadert u de schietpartij in maart 2017 (CGVS, p. 21) om quasi aansluitend de aanslag op uw huis plotsklaps in de maand juni 2017 te situeren, aangezien uw moeder een paar dagen later naar Miami zou zijn vertrokken (CGVS, p. 21).

Meteen daarna past u uw verklaringen weer aan en stelt u vastberaden dat de schietpartij zich eind maart 2017 zou hebben voorgedaan (CGVS, p. 21). Het hoeft weinig betoog dat dergelijke incoherente verklaringen ernstige afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de door u gestelde schietpartij. Ook wat betreft de vermeende dreigbrieven en pamfletten die u zouden hebben bereikt (CGVS, p. 22-23), kan het CGVS stellen dat het deze geenszins geloofwaardig kan achten. U kan geen enkele vorm van bewijsmateriaal voorleggen die deze beweringen kunnen onderschrijven, naar eigen zeggen omdat u de pamfletten zou hebben neergelegd bij La Fiscalia toen u aangifte ging doen (CGVS, p. 22). Dat u er nooit zou hebben aan gedacht om een kopie te nemen of foto's te maken kan reeds enigszins merkwaardig bevonden worden. Uw verklaringen, namelijk dat u bij La Fiscalia hiervan melding zou gemaakt hebben in een aangifte, die u tijdens het persoonlijk onderhoud expliciet aanduidt als zijnde document 2 in de groene farde van het administratief dossier (CGVS, p. 23), houden geen steek. In de desbetreffende aangifte maakt u immers nergens melding van bijkomende bedreigingen die u onder voorgenoemde vorm zouden hebben bereikt. Uw verklaringen tijdens het persoonlijk onderhoud vertonen een onaanvaardbaar gebrek aan coherentie, geloofwaardigheid en plausibiliteit, hetgeen het CGVS toelaat te besluiten dat de gebeurtenissen zoals u ze wenst voor te stellen, in werkelijkheid nooit hebben plaatsgevonden.

Daarenboven kan worden opgemerkt dat u tijdens het persoonlijk onderhoud op het CGVS eveneens meerdere tegenstrijdige verklaringen aflegt ten opzichte van uw eerdere verklaringen bij de Dienst Vreemdelingenzaken (zie Vragenlijst CGVS, vraag 5), waardoor uw geloofwaardigheid wederom verder op de helling kwam te staan. Om te beginnen gaf u bij de DVZ wederom een andere tijdskadering van de feiten. U stelde bij de DVZ tevens duidelijk dat de bende waarvoor E.(...) actief zou zijn, geen naam heeft. Tijdens het persoonlijk onderhoud verklaart u echter onomwonden dat de naam van de bende Los Machos zou zijn (CGVS, p. 24). Uw verklaring voor deze tegenstrijdigheid, namelijk dat u ten tijde van de DVZ te bang zou geweest zijn om namen te noemen (CGVS, p. 25), kan onmogelijk als afdoende beschouwd worden. Van een verzoeker om internationale bescherming kan immers verwacht worden dat hij vertrouwen stelt in de asielinstanties, bovendien bevond u zich toen reeds meer dan twee jaar in België. Daarnaast werd u aan het begin van het persoonlijk onderhoud op het CGVS meermaals gevraagd naar uw verblijfsadressen en stelde u ronduit dat u steeds op hetzelfde adres, bij uw moeder in Cali, hebt verbleven (CGVS, p. 5-6). Deze beweringen komen echter wederom niet overeen met wat u eerder bij de DVZ zei, namelijk dat u voor uw vertrek zes maanden zou verbleven hebben bij een vriend in de wijk El Bosque. Geconfronteerd met deze tegenstrijdigheid geeft u aan dat u nooit echt verbleven zou hebben bij desbetreffende vriend en het louter ging om enkele logeerpartijen, alsook dat u dacht dat het niet belangrijk zou zijn om te vermelden (CGVS, 25). Wederom kan deze verklaring niet overtuigen. U haalt vervolgens aan dat u op de DVZ slechts een samenvatting kon geven en u uw relaas kort moest houden (CGVS, p. 26), hetgeen geen verklaring kan bieden voor deze tegenstrijdigheden in uw verklaringen, die immers betrekking hebben op de concrete aanleiding van uw vlucht uit uw land van herkomst en dus op de grondslag van uw vrees. In de mate dat u tijdens het persoonlijk onderhoud aangeeft dat u in het algemeen niet in staat bent om data te kunnen onthouden en dat u behoorlijk wat heeft meegemaakt waardoor dit verder belemmerend zou werken (CGVS, p. 13, 26), merkt het CGVS op dat deze verklaringen niet als afdoende verschoningsgrond kunnen worden aanvaard. Dat u er niet in slaagde op een coherente en geloofwaardige wijze uw asielmotieven uiteen te zetten lijkt er eerder op te wijzen dat u verstrikt raakte in uw eigen leugens dan dat het te wijten viel aan geheugenproblemen. U kan uw vermeende geheugenproblemen ook op geen enkele manier staven, u brengt geen objectief vastgesteld bewijsmateriaal aan (CGVS, p. 13). Er kan bijgevolg redelijkerwijze verwacht worden dat u een coherent relaas van uw vermeende problemen kan aanbrengen, in casu quod non. Dit alles laat toe te besluiten dat uw verklaringen in wezen op geen enkele manier als geloofwaardig kunnen beschouwd worden."

Bovenvermelde vaststellingen zijn pertinent en correct, vinden steun in het administratief dossier, en hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas. Verzoeker slaagt er niet in deze bevindingen van de commissaris-generaal te verklaren of te weerleggen.

Hij geeft aan dat de incidenten reeds 4 jaar gelden hebben plaatsgevonden en hij door geheugenproblemen moeilijkheden heeft met data en het correct situeren in tijd en ruimte, maar overtuigt in geen geval. Van een verzoeker, die beweert te vrezen voor zijn veiligheid en zijn leven en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijs worden verwacht dat hij in staat is om in elke stand van de procedure een zo juist, precies en waarheidsgetrouw mogelijk vluchtrelaas weer te geven en dat hij telkenmale eensluidende, coherente en geloofwaardige verklaringen aflegt omtrent de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten en hebben deze reeds enige tijd geleden plaatsge-

vonden. De vastgestelde tegenstrijdigheden hebben betrekking op elementen die behoren tot de kern van het vluchtrelaas. Deze elementen betreffen bepalende ervaringen in het leven van verzoeker waarvan redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in staat is hierover coherente en eenduidige verklaringen af te leggen. Daargelaten verzoekers blote beweringen hierover, kan uit de stukken waarover de Raad beschikt op een enkele wijze blijken dat geheugenproblemen hem zouden hebben verhinderd om volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het administratief dossier blijkt immers dat verzoeker tijdens het interview zowel bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) als bij het CGVS in staat was om duidelijke verklaringen af te leggen en beschrijvingen te geven. Verzoeker heeft in de loop van zijn procedure bij de DVZ en het CGVS nooit een medisch attest bijgebracht ter staving van zijn beweringen in dit verband, en ook nu voegt hij geen medisch attest toe aan zijn verzoekschrift.

De Raad is dus van mening dat ook van verzoeker mag worden verwacht dat hij, gelet op het belang ervan voor de beoordeling van zijn beschermingsverzoek, de feiten die de oorzaak waren van zijn vlucht uit zijn land van herkomst nauwkeurig, zorgvuldig en op een coherente en geloofwaardige manier weergeeft aan de overheden, bevoegd om kennis te nemen van het verzoek, zodat op grond van dit relaas kan worden nagegaan of er voor hem aanwijzingen bestaan om te besluiten tot het bestaan van een gevaar voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op bovenvermelde vaststellingen, blijft verzoeker hiertoe schromelijk in gebreke.

De beperkte tijdsduur bij het invullen van de vragenlijst biedt evenmin enige verschoning voor de vastgestelde tegenstrijdigheden. De Raad wijst erop dat het feit dat het interview voor de DVZ korter is dan dat voor het CGVS, niets afdoet aan de verwachting dat een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk kan aanbrengen, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen en dit reeds van bij het eerste interview, daar op hem de verplichting rust om zijn volledige medewerking te verlenen aan de asielpcedure. De duur van het interview is hierbij irrelevant. Afgezien van het feit dat de vragenlijst niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon evenwel redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij coherente verklaringen aflegt over feiten die de essentie uitmaken van zijn vluchtrelaas, zoals in dit geval de tijds kadering van de confrontatie met de buurvrouw en de daaropvolgende bedreigingen en intimidaties, waaronder de schietpartij voor zijn huis. Verzoeker stelde bij de DVZ tevens duidelijk dat de bende waarvoor E. actief zou zijn, geen naam heeft, terwijl hij tijdens het persoonlijk onderhoud bij het CGVS verklaarde dat de betrokken bende de naam Los Machos droeg (AD CGVS, vragenlijst CGVS, punt 5; notities persoonlijk onderhoud 4 september 2020, p. 24). Waar verzoeker in het verzoekschrift herhaalt dat hij angstig was over het weergeven van de identiteit van deze bende, wijst de Raad erop dat het beschermingsverzoek op zich al een verzoek is tot en een uiting van vertrouwen in de bescherming die de Belgische autoriteiten verzoeker bieden. De behandeling van een beschermingsverzoek geschiedt in vertrouwen en 'angst' kan geen reden zijn om in het onthaalland onjuiste of onvolledige informatie omtrent het vluchtrelaas te debiteren. Verzoeker heeft immers zelf beslist om zich tot de Belgische asieldiensten te wenden om internationale bescherming te verkrijgen.

In de mate dat verzoeker voorhoudt dat er geen garantie bestaat over de juistheid van de gegevens die bij de DVZ worden genoteerd of over andere procedurele waarborgen daar er geen bijstand van een advocaat wordt toegekend tijdens dit interview, wijst de Raad op wat volgt.

Vooreerst blijkt uit de vragenlijst dat het verslag in het Spaans aan verzoeker werd voorgelezen en dat hij dit heeft ondertekend, waarbij hij uitdrukkelijk verklaarde dat alle hierin opgenomen verklaringen juist zijn en met de werkelijkheid overeenstemmen (AD CGVS, vragenlijst CGVS, p. 2). Het gehoorverslag op de DVZ wordt opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de verzoeker om internationale bescherming onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit. Het geniet, tot bewijs van het tegendeel, een vermoeden van wettigheid en van overeenstemming met de werkelijkheid. Verzoeker mag bewijzen dat hij hetgeen in het verslag werd neergeschreven op een andere manier heeft gezegd. Hij dient deze beweringen evenwel te ondersteunen met concrete en pertinente gegevens. Verzoeker slaagt er echter niet in zijn beweringen hierover hard te maken. Door zich louter af te vragen of deze vertaling wel een getrouwe weergave is van zijn verklaringen, nu er geen advocaat bij aanwezig was, toont verzoeker niet aan dat er fouten zijn gebeurd en dat de beslissing hierdoor mogelijk anders zou zijn geweest. Het voorbeeld dat verzoeker in dit verband aanhaalt, namelijk dat de naam van zijn moeder verkeerd werd genoteerd, toont dit evenmin aan. Dit betreft enkel een foutieve schrijfwijze van deze naam en heeft verder geen invloed op de inhoud van zijn verklaringen (AD CGVS notities persoonlijk onderhoud 4 september 2020, p. 9; verklaringen DVZ, vraag 13). Verzoeker maakte evenmin gewag van enig tolk- of

taalprobleem. Verzoeker gaf ten overstaan van het CGVS zelfs aan dat het interview bij de DVZ goed was verlopen, hij de tolk goed verstond en hij er alle essentiële elementen kon weergeven (AD CGVS notities persoonlijk onderhoud 4 september 2020, p. 4).

De vastgestelde tegenstrijdigheden blijven dan ook onverminderd overeind en verhinderen overduidelijk enig geloof te hechten aan de beweerde bedreigingen en aanvallen die verzoeker zou hebben gekend ten gevolge van het conflict met zijn buurvrouw.

De oorspronkelijke confrontatie met de buurvrouw zoals hij deze beschrijft en zoals blijkt uit de door hem bijgebrachte documenten, kan op zich niet worden betwist. Dit incident is evenwel onvoldoende zwaarwichtig om te worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Verzoeker maakt evenmin aannemelijk dat men hem omwille van een banale burenruzie na al die jaren nog problemen zou willen bezorgen, ook al was de tegenpartij dan op haar tenen getrapt. Zijn verklaring dat de vader van zijn buurvrouw zou behoren tot een georganiseerde misdaadbende, blijft slechts een blote bewering. Wanneer hem wordt gevraagd hoe hij zou weten dat de man werkelijk zou zijn geassocieerd met een bende, geraakt verzoeker niet verder dan enkele algemene verklaringen, *“Ik wist het al heel lang, dat was bekend”* en *“je kan dat gewoon zien met wie hij omgaat”* (AD CGVS notities persoonlijk onderhoud 4 september 2020, p. 24). Aangezien verzoeker hier niet overtuigt, is een nader onderzoek naar de bende Los Machos niet relevant en werpt dit hoe dan ook geen ander licht op verzoekers onaannemelijke verklaringen in dit verband.

De bewering dat zijn vrienden hem tot op heden nog steeds zouden waarschuwen dat deze mensen in Colombia nog steeds naar hem op zoek zouden zijn, is tevens een gepostuleerde verklaring die verzoeker op geen enkele manier kan staven, noch enigszins aannemelijk kan maken. Tevens merkt de commissaris-generaal terecht op dat verzoekers moeder momenteel nog steeds op hetzelfde adres in Cali woont en dat het goed gaat met haar (AD CGVS notities persoonlijk onderhoud 4 september 2020, p. 5, 9, 11-12). Indien men verzoeker werkelijk zou willen treffen, is het niet geloofwaardig dat zijn moeder al die jaren eenvoudigweg haar leven kon leiden op het adres in kwestie, waar alles zich zou hebben afgespeeld. Deze vaststelling klemt des te meer nu verzoeker in het verzoekschrift verklaart dat E. nog steeds op hetzelfde adres woont (p. 11).

Gelet op bovenstaande tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden, die betrekking hebben op essentiële elementen van verzoekers vluchtrelaas, hecht de Raad geen enkel geloof aan verzoekers actuele vervolgingsvrees.

Deze vaststelling wordt versterkt door het feit dat verzoeker na zijn aankomst in België nog een kleine twee jaar wachtte om een verzoek om internationale bescherming in te dienen. Verzoeker arriveerde in België op 7 juni 2017 en diende voor het eerst een verzoek om internationale bescherming in op 8 april 2019. Het gegeven dat verzoeker niet onmiddellijk na zijn aankomst in België internationale bescherming heeft aangevraagd, is een indicatie dat hij deze bescherming niet dringend nodig achtte. Van een persoon die beweert te worden vervolgd in zijn land van herkomst, mag immers redelijkerwijze worden verwacht dat hij zo snel mogelijk een verzoek om internationale bescherming indient. De bewering dat hij niet wist hoe hij de asielprocedure kon opstarten, is weinig ernstig te noemen en kan niet volstaan om zijn handelen te vergoelijken. Van iemand die een gegronde vrees koestert, kan immers redelijkerwijs worden verwacht dat hij zich informeert over de asielprocedure, te meer gezien dergelijke inlichtingen via verscheidene kanalen te verkrijgen zijn. Bovendien blijkt uit de gegevens in het administratief dossier dat verzoeker Colombia verliet met het vliegtuig en in Brussel landde op 7 juni 2017. Verzoeker kon dan ook op eenvoudige wijze de daar aanwezige grensautoriteiten aanspreken.

Verder blijkt uit zijn verklaringen dat hij een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend met het doel om een legale werkvergunning te kunnen bemachtigen (AD CGVS, notities persoonlijk onderhoud 4 september 2020, p. 13-14). Dit strookt niet met de houding van een persoon die beweert dat hij uit vrees voor vervolging of ernstige schade zijn land van herkomst heeft ontvlucht. Uit verzoekers gedrag blijkt dat hij met de door hem ingestelde procedure niet zozeer internationale bescherming tegen een vrees voor vervolging in zijn land van herkomst beoogde, maar eerder een legaal verblijfsstatuut in België wenste te verwerven.

Het hoeft geen verder betoog dat de hierboven genoemde elementen de ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees finaal onderuithalen.

3.6. De Raad treedt de commissaris-generaal bij in zijn beoordeling dat de talrijke tegenstrijdigheden en onaannemelijke verklaringen omtrent kernelementen in het vluchtrelaas, maken dat hieraan geen geloof kan worden gehecht.

De documenten die verzoeker heeft voorgelegd ter staving van zijn beschermingsverzoek en die zoals eerder vermeld op zich niet volstaan omwille van hun inhoud, worden aldus niet aangevuld met voldoende samenhangende, precieze, volledige en aannemelijke verklaringen.

Het geheel aan documenten en verzoekers verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad verzoekers vluchtrelaas en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig. Verzoeker slaagt er niet in de concrete problemen die hij zou hebben aannemelijk te maken.

3.7. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

Wanneer zoals in casu geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de materiële voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch aan de materiële voorwaarden die inzake de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus worden gesteld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet. Verzoekers betoog dat zijn vrees, op basis van de vervolgingsgrond 'sociale groep', valt binnen het toepassingsgebied van het Vluchtelingenverdrag is dan ook niet dienstig.

De Raad ontwaart in het rechtsplegingsdossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker bij terugkeer naar Colombia zou worden vervolgd of geïsoleerd.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade omwille van een *“ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict”*.

Hieruit volgt dat enkel wanneer een situatie wordt gekenmerkt door het bestaan van een gewapend conflict én de aanwezigheid van willekeurig geweld, er toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet (zie HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité, pt. 30; HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 43).

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de situatie in Colombia grondig gewijzigd is na de ondertekening op 24 november 2016 van de vredesovereenkomst tussen de regering van president Santos en de *Fuerzas armadas revolucionarias de Colombia - Ejército popular (FARC-EP)* die de 50-jarige burgeroorlog beëindigde. Uit diezelfde informatie blijkt eveneens dat de onderhandelingen voor het vredesproces met het *Ejército de liberación nacional (ELN)*, de tweede grootste rebellengroepering, die aanvingen op 7 februari 2017, echter niet hebben geleid tot een staakt-het-vuren. Het intern gewapend conflict met het ELN blijft voortduren. Daarnaast vinden er nog steeds confrontaties tussen de veiligheidsdiensten en andere rebellengroeperingen plaats in diverse regio's van Colombia. Bovendien blijkt dat de gebieden die voorheen toebehoorden aan de FARC worden ingepalmd door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw zijn uitgebreid.

Gelet op de beschikbare landeninformatie wordt niet betwist dat er in Colombia een gewapend conflict is. Dit gewapend conflict spreidt zich echter niet uit over het hele land, maar speelt zich af in bepaalde departementen. Zowel uit de UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia”* van september 2015, als de COI Focussen *“République de Colombia: Situation sécuritaire”* van 7 juni 2018 en *“Colombia: veiligheidssituatie”* van 13 november 2019 en 27 juli 2020, komt duidelijk naar voren dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de

impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn en slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

De commissaris-generaal zet in de bestreden beslissing op basis van de meest recente landeninformatie het volgende uiteen over de veiligheidssituatie in Colombia:

“Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebellengroeperingen, de NIAG's (new illegal armed groups) en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het platteland in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade tengevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er van 1 januari tot 23 september 2019 72 confrontaties waren tussen de overheid en gewapende groeperingen en tussen gewapende groeperingen onderling waarbij burgerslachtoffers te betreuren vielen ten gevolge van het algemeen geweld. De meeste van deze incidenten vonden plaats in de regio Catatumbo, Norte de Santander, de regio Bajo Cauca in Antioquia en in Arauca. Bij deze 72 incidenten vielen slechts een beperkt aantal burgerslachtoffers, waaronder doden en gewonden. Uit de meest recente cijfers blijkt dat ook gedurende de periode van 1 december 2019 tot 1 juni 2020 het gewapend geweld zich voornamelijk afspeelt tussen de verschillende gewapende groeperingen onderling of de gewapende groeperingen en de militairen of politie. Het gaat om 260 incidenten waarvan bij 26 incidenten een beperkt aantal burgerslachtoffers viel. Gedurende deze referentieperiode vonden de meeste incidenten plaats in Cauca, Antioquia, Norte de Santander, Valle del Cauca en Narino. Uit de geraadpleegde bronnen blijkt dat het aantal burgerslachtoffers tengevolge van willekeurig geweld de afgelopen jaren zeer beperkt blijft in verhouding tot het totale bevolkingsaantal in Colombia, dat in 2020 bijna 51 miljoen bedraagt <https://worldpopulationreview.com/countries/colombia-population>.

Het gros van de gewelddadige incidenten die zich in Norte de Santander, Arauca, Narino, Cauca, Valle del Cauca, Choco, Antioquia (Bajo Cauca), Zuid Cordoba en Putumayo afspelen neemt echter de vorm aan van doelgerichte moorden, bedreigingen en aanvallen op openbare voorzieningen en infrastructuur. Dit geweld is echter doelgericht en niet willekeurig van aard.

In de overige regio's en in de (groot)steden van Colombia is er geen sprake van een gewapend conflict en wordt het geweld gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit, zoals interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadigroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel, en afpersing.

Te benadrukken valt dat het geweld in de steden slechts in geringe en indirecte mate gelieerd is aan het gewapend conflict in de bovenvermelde departementen. Bij de moorden die in de steden worden gepleegd worden veelal burgers met een specifiek profiel gevisieerd, zoals bijvoorbeeld vakbondsleiders, mensenrechtenactivisten of journalisten. Dit geweld heeft bijgevolg geen uitstaans met art. 48/4, §2, c) Vw. en houdt eerder verband met de criteria van de Vluchtelingenconventie. Het gemeenrechtelijk crimineel geweld in de Colombiaanse grootsteden, waaronder ontvoeringen, drugshandel en afpersingen, kadert evenmin binnen een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.”

In het licht van de voorliggende actuele objectieve landeninformatie, wordt de analyse van de commissaris-generaal door de Raad overgenomen.

Rekening houdend met de verklaringen van verzoeker over zijn herkomst uit Colombia, moet de veiligheidssituatie in Cali, de hoofdstad van het departement Valle de Cauca, worden beoordeeld.

Gelet op de voorgaande analyse besluit de Raad dat er in de stad Cali geen sprake is van een gewapend conflict. Het aanwezige geweld wordt er daarentegen gekenmerkt door gemeenrechtelijke criminaliteit. Dit crimineel geweld is geïndividualiseerd en doelgericht van aard, met onder meer interne afrekeningen tussen georganiseerde misdadagroepen, moorden, ontvoeringen, drugshandel en afpersing. Dit geweld kadert dan ook niet binnen een gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet, met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden en is bovendien in wezen niet willekeurig van aard (HvJ 30 januari 2014, C-285/12, Diakité (GK)).

Verzoeker brengt geen informatie bij waaruit kan blijken dat de inlichtingen waarop bovenstaande analyse is gebaseerd niet langer actueel of correct zouden zijn. De door hem in het verzoekschrift aangehaalde informatie is immers verouderd of ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop de voormelde analyse van de veiligheidssituatie in Colombia, en met name Cali, is gesteund. De aangehaalde rechtspraak van de Raad dateert van 2007 en 2012 en kan hier evenmin dienend worden aangevoerd nu in casu recentere landeninformatie voorligt.

Verzoeker brengt geen enkel concreet element aan dat toelaat vast te stellen dat er in Cali sprake zou zijn van een gewapend conflict in de zin van de rechtspraak van het Hof.

Bij gebrek aan een gewapend conflict in de grootstad Cali, is artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet niet van toepassing.

5. Voor wat betreft artikel 3 en 13 van het EVRM, wijst de Raad erop dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal in deze is beperkt tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Verder heeft verzoeker gebruik gemaakt van de mogelijkheid om deze beslissing aan te vechten bij de Raad. Deze artikelen zijn dan ook niet geschonden. Dezelfde conclusie geldt voor artikel 4 van het Handvest.

6. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker werd gehoord op het CGVS. Tijdens dit gehoor kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtredenen uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. De stelling dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig is te werk gegaan, kan derhalve niet worden bijgetreden. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan gelet op voorgaande evenmin worden volgehouden.

7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

8. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf maart tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES